

ct

Sempreviva. Una ficció administrativa

de
Daniel Casanovas

(fragmento en catalán)

I. UNA NATURA MORTA

Una natura morta formada per un escriptori, dues cadires -una a cada banda-, un cubell i una muntanya de carpetes administratives. A cada costat, dos micròfons de peu. En algun lloc, un test amb una sempreviva.

L'ANGUSTIAS ocupa una de les cadires. Beu d'una tassa, servint-se d'un termo, completament absorta, mirant un punt molt concret de l'espai.

Pot ser, el PÚBLIC està ocupant les seves localitats. En l'ambient, sona un suau fil musical de sala d'espera.

Entra la SEMPREVIVA. Porta una maleta.

SEMPREVIVA

Què està mirant? (*Pausa.*) Em sent?

ANGUSTIAS

Qui l'ha deixat passar?

SEMPREVIVA

Veurà... Jo només.../

ANGUSTIAS

Ara, impossible.

SEMPREVIVA

Ja.

ANGUSTIAS

Estem fent tasques internes. (*Guardant el termo.*) L'atenció al públic és a les nou.

SEMPREVIVA

Serà només un momentet de res.

ANGUSTIAS

Un momentet. Un momentet.

SEMPREVIVA

Li juro.

ANGUSTIAS

Ha demanat cita prèvia?

SEMPREVIVA

Anirem super ràpid.

ANGUSTIAS

Sense cita prèvia, impossible.

SEMPREVIVA

Haig de marxar d'aquí res.

ANGUSTIAS

Estupendu.

SEMPREVIVA

Per això he vingut abans.

ANGUSTIAS

(Veient la maleta.) Se'n va de viatge?

SEMPREVIVA

Sí. No... Començo una nova feina. Lluny. Ho entén?

ANGUSTIAS

(Teclejant.) Cagum l'ordinador! Quines ganes de tirar-lo per la finestra. *(Despenja el telèfon.)* Andreu, torna a fallar la connexió. *(Pausa.)* Sí... Bon dia... Quina sensibilitat! Pots entrar-hi i fer-hi alguna cosa? *(Pausa.)* Descuida. No tinc pas res a fer ara. *(Pausa.)* Això dic jo. Aviam quan me'l canviu, eh. Semblo l'últim mico d'aquest ajuntament. *(Pausa.)* Apa, vinga. Gràcies. *(Penja. A la SEMPREVIVA.)* Encara és aquí?

SEMPREVIVA

Tan d'esforç li costa atendre'm?

ANGUSTIAS

Si fos per mi...

SEMPREVIVA

No he vingut per gust jo!

ANGUSTIAS

A mi perquè me paguen, que sinó...

SEMPREVIVA

Se'n fot de mi?

ANGUSTIAS

Sap que pot fer qualsevol tràmit per internet?

SEMPREVIVA

Ja ho he intentat!

ANGUSTIAS

Allà on *te* va té internet?

SEMPREVIVA

És clar que sí.

ANGUSTIAS

Perfecte. *Allavonses*, només ha d'entrar al lloc web...

SEMPREVIVA

Ja ho sé...

ANGUSTIAS

...Va a la pestanya de dalt...

SEMPREVIVA

Se'n adona que..../

ANGUSTIAS

...Obre el desplegable i...

SEMPREVIVA

...sinó estiguéssim perdent tot aquest temps...

ANGUSTIAS

...selecciona seu electrònica...

SEMPREVIVA

...ja estaria tot solucionat?

ANGUSTIAS

Ja. (*Pausa.*) Li ensenyaria com funciona, però l'informàtic m'està arreglant l'ordinador.../

SEMPREVIVA

No és això, hòstia puta!

ANGUSTIAS

Escolti.

SEMPREVIVA

Com li haig de dir les coses!

ANGUSTIAS

A mi, no me parli pas en aquests *modus*, eh.

SEMPREVIVA

És vostè!

ANGUSTIAS

A sobre! La mal criada!

SEMPREVIVA

No m'escolta.

ANGUSTIAS

Va, ja en tinc prou d'aquest *cuento*. *Andando*.

SEMPREVIVA

Jo pago els meus impostos.

ANGUSTIAS

I jo faig el meu horari. I no hi ha pas més res a dir.

II. EL CÀSTING

SEMPREVIVA

(*Al públic.*) ¿Así que esto es el Teatre Lliure? Es impresionante. ¿Hablo al micrófono, no? Dale. (*Es dirigeix a un micròfon. Té problemes per ajustar-lo.*) Me costó llegar hasta acá. Lo tuve que buscar. No lo conocía. Cuando me llamaron pensé que era para trabajar de monitora de *lleure*. ¿Saben? *Un casal*. Sino fuera por mi viejo, ni les contesto. «Tenés que hacer este casting, hija. Es el Lliure. ¡El Lliure! ¡No el *Lleure!*!». Seguro que les confunden siempre. Y yo, al principio, pensé, ¿qué dice? Y luego ya entré en internet y vi el casting... ¡Buah! ¡Una locura! Sería como cumplir un sueño. De chiquita que sueño con algo así... Tan grande. ¡Ay! Es que no me lo creo. Antes de empezar la prueba. Sólo una cosa. Yo ya nací acá. Supongo que no importa. En la convocatoria decían que buscaban actrices argentinas. Bueno y lo soy, pero, nací acá. Lo comento por las dudas. Ah, otro tema. Ahora estoy laburando de otra cosa. Ya saben, lo típico. Pero si lo tengo que dejar, lo dejo. No hay problema. ¿Vale? Y qué más... Me he estado leyendo la obra que dijeron... *Comedia sin título*. Lorca. Amo. Me encantan sus obras. Bueno, esta en concreto no la conocía, pero... El inicio brutal. “La verdad ha entrado en el teatro”. El final no lo he terminado de entender. Era como muy de repente, ¿no creen? Bueno, chicos, no sé que están tramado, pero... Que me encantaría el papel. Claro. ¿Qué quieren que haga?